

Streszczenie

Sztuka ostatniego okresu zdaje się przekształcać przemoc w gest krytyczny, który angażuje relacje estetyczne. W tym tekście spróbujemy zbadać – na przykładzie kluczowej naszym zdaniem postaci współczesnej brytyjskiej sztuki Damien'a Hirst'a - w jaki sposób sztuka ponownie przyswaja sobie tę debatę zmuszając widza do radykalnego doznania, w którym szok sensacji jest również momentem pewnej krytycznej inteligencji. Konfrontacja z dziełem otwiera w ten sposób przestrzeń "produktywnego paradoksu", w którym sensacja staje się inteligencją. Współcześni artyści, chcąc nie chcąc, muszą skonfrontować się z tym paradoksem sztuki współczesnej. Jednocześnie, co raz wyraźniej widać, że kategoria przemocy zyskała uprzywilejowane miejsce we współczesnej estetyce. Estetyzacja przemocy realizowana w głównej mierze przez media stanowi tym samym wyzwanie dla autonomii sztuki i funkcji samego dzieła. W prezentowanej pracy próbujemy zrekonstruować reprezentację przemocy w sztuce głównego nurtu. Zdecydowaliśmy się dokonać tego analizując twórczość brytyjskiego artysty Damiena Hirst'a, przedstawiciela ruchu określanego mianem Young British Artists. Wybór Hirsta motywowany jest nie tylko tym, że przynajmniej raz publicznie zwrócił on uwagę na wizualny charakter terroryzmu, ale również, dlatego że z przemocy Hirst uczynił podstawy modus operandi swojej twórczości; swojej teorii jak i praxis artystycznej.

Marek Per-

2019-06-14

J. Śliwa